עשין יט טוש"ע או"ח סי

: מלו קי ב מיי שם הלי כג סמג

ממג סעי׳ ב וטוש״ע יו״ד סי׳

יקתג סעי׳ ל פוברב אלפס עוד רפג סעי׳ א פוברב אלפס עוד בפ׳ הקורא את המגילה ד׳

ערב:]: קיא ג מיי פ"ו מהל' ס"ת הל' יד סמג עשין כד

טוש"ע יו"ד סי רפג סעי ב: קיב ד מיי שם טוש"ע שם

מוסף תוספות

א. ואם לא שטית. מוס׳ הרל״ש. ב. ויתן איש בך את

ישכבתוי. תוס' הרח"ש. ג. פרש"י לא נכתבה כלל

עד לאחר מ' שנה. תוס'

הרא"ש, T. וזה היה לפני מתן התורה. לשנ"א (נשס הראנ"ד). ה. [כ]סדר ס"ת

שנחחח

זתם לבסוף. שיט״ק. נמצא כי לא ניתנה תורה

מגלות מגלות אלא ראשונה

ראשונה שנכתבה נסמכה לשלפניה, והיינו דכתיב

לקוח את ספר התורה הזה.

קור אור סכו שיט״ק. ז. ולמ״ד מגילה מגילה ניתנה היה כותב מיד כל הפרשה שנאמרה לו,

ולאחר מ' שנה סדרן על

הסדר. מוס׳ הרא״ע. ח. [הרי] דוו הפרשה

נאמרה בער״פ. תוס׳ פסחים ו: ד״ה שנאמר. טו. [ש]המשכן

הוקם באחד בניסן. תוס' סוכה כה: ד"ה שחל. י. וזב וזבה

וקדשים. תוס׳ פסחים ו: ד״ה

וקו שים. מוסי פסמיט וו. לייט ענאמר. שגם היא הוצרכה ליום לסדר אכילת קדשים

בטהרה. שיט״ק.

א. טומאת

:סער

שם טוש"ע או"ח סי

 ל"ל ר' יונתן,
[ממורה יד:], ג) יומא סט.
ממורה יד:, ד) יומא א:,
ס' בעא מיניה טעם ולא טא פפי בעת תיפים סעם זמו נתן לו אלא אמר לו כי אין כותבין כלומר קבלה הוא לבני אדם לכתוב הכי. ערוך ערך לפי], ו) יומא לז., ו) [שם: הסוגיל], ה) אם שטית אם לא שטית נ"ח מ"ד, ט) [מס׳ [כפנו של], יא) [לפיי המוסי ל"ג א"ל . מהר"ס], יצ) ל"ל כלוס, יג) ל"ל בגלילה, כלום, יגו בדפו״ר בדפו״ר מלמוד. טו) [ע"ב], טו) [ויקרא כא], יו) [במדבר ח], יח) [במדבר ימ], יש) [קדושין מ:], כ) [במדבר ט], כא) [במדבר ה], כב) [שם], כג) [כדאימא מטנים כא: מנחום לה.ז. עעניע כם. מנחום כה.ן, לד) [ויקרא מז], לה) [סוכה כה. ושס], לו) [וע"ע תוס' פסחים ו: ד״ה שנאמרו,

→)@(~ תורה אור השלם

ו. עת לַעֲשׂוֹת לַיְיָ הַפֵּרוּ בור יַבֶּטוּור יַּיְ, יֵיבֵּיוּ תֶּךְּ: תהלים קיט קכו וְהִשְׁבִּיעַ אֹתְה הַכֹּהַן וְאָמֵר אֶל הָאִשְׁה אָם לֹא שָׁטַר אָל הָאִשְׁה אָם לֹא שָׁטַית טָמְאָה תַּחַת אִישַׁךְּ שָׁטִית טָמְאָה תַּחַת אִישַׁךְ הָנָקִי מִמֵּי הַמְּרִים הַמְאָרֵרִים הָאֵלֶה: וְאַתְּ כִּי שְּׁטִית תַּחָת אִישֵׁךְ וְכִי נִטְמֵאת וַיִּתֵן אִישׁ בָּךְ אֶת שְׁכְבָתוֹ מִבּלְעֲדִי אִישַׁךְ: במדבר ה יט-כ

3. אַז אַמרתי הַנָּה בָאתי בְּמְגַלַת סֵפֶּר כְּתוּב עָלָי

תהלים מ ח לְלְהַ אַת פַפֶּר הַתּוֹרָה הַנָּה וְשַׂמְהֶם אֹתוֹ מִצְּד אָרוֹן בְּרִיתְ יְיָ אֱלֹהֵיכֶם וְהָיָה אָרוֹן בְּרִיתְ יְיָ אֱלֹהֵיכֶם וְהָיָה שם בָּךְּ לְעֵד: דברים לא כו שָם בְּןּ לְעֵוּ: דְבּוֹיִם לְאַ כֹּוּ 5. וַיֹּאמֶר אֵלִי מָה אַתָּה רֹאֶה וְאֹמֵר אֲנִי רֹאֶה מְגֹּלְה עפָה אָרְכָּה עשִׂרִים בָּאַמְּה וְרְחָבָּה עָשֶׂר בָּאַמְה: עָשֶׁר בָּאַמְה:

גליון הש"ם

גם' ס"ת שחסר יריעה אחת. ע' מגילה דף ט ע"א תד"ה נשלמת תורה: שם משום כבוד צבור. ע' מגילה ד' כד יומא דף ע ע״א סוטה דף לט ע"ב: שם א"ל אין כותבין ומה מעם לפי שאין כותבין. כעין זה שנת דף כ"ל ע"ל : יש״כ

הגהות הב"ח (h) גמ' רבה כנ"ל ואות ו' נמחק:

מוסף רש"י

מעייני בספרא דאגדתא. שלא ישמכמו (חחורה יד:). עת לעשות לה׳ הפרו תורתך. כשעושין הדבר לשם קדושת כשעושין הדבר לשם קדושת השם ראוי להפר תורתך (שם). באל"ף בי"ת. אותיות של ראשי התיבות יומא לז:). כשהוא כותב. כהן הכותב את המגילה להשקותה (שם). אימא כמה שכתוב בטבלא. לפי סימני האומיות (שם). בסירוגין. אם לא שכב, אחריו ראשי תיבות עד סוף המקרא, ואת כי שטית ואחריו ראשי תיבות עד סוף המקרא, יתן ה' אותך ואחריו ראשי תיבות עד סוף המקרא ובאו המים ואחריו ראשי תיבות (שם לח.).

מי קוראין. יש כלומר תיקנו שום סדר לישראל בשבתות משום דרכי 💘ם שכב אם לא שכב. אם שכב לא כתיב כלל אלא אם לא שכב א שלום: הראויין לימנות כו'. דאמרינן במסכת שבת [באלו קשרים] (דף קיד.) איזהו תלמיד חכם שראוי למנותו פרנס על הלבור כל ששואלין אותו דבר הלכה בכל מקום ואומרה: בחומשין. שיש ופרש"י בפי׳ חומש דהיינו מבראשית ועד כאן דונראה לפרש דלא קאמר

שכותבין להן חמשה חומשין כל חומש אחד שלם לעלמו וכל ספריהם היו ים במגילה כס"ת שלנו: מחסר במילתיה. שקורין לו ס"ת וחסר הוא: דלא ניתן ליכתב. פחות מספר אחד שלם לעלמו: והא לא ניתן ליכתב. שום דבר ידי גמרא והלכה ואגדה כדאמרינו לקמןשי אלה אתה כותב כו': כיון דלא אפשר. מליכתב שנתמעט הלב והתורה משתכחת: עת לעשות לה'. אם בא עת לעשות תקנה לשם שמים הפרו דברי תורה לשעה הלריכה: ה"ג כיון דלה הפשר. שחין לכל לבור ולבור יכולת לכתוב נביאים שלם: מגילה. פרשה לבדה של תורה או שתים: למ"ד. לקמן בשמעתין: מגילה מגילה ניתנה. כשנאמרה פרשה למשה היה כותבה ולבסוף מ׳ שנה כשנגמרו כל הפרשיות חיברן בגידין ותפרן: חסומה ניסנה. לח נכתבה עד סוף מ' לאחר שנאמרו כל הפרשיות כולן והנאמרות לו בשנה ראשונה ושניה היו סדורות לו על פה עד שכתבן: לפי שחין כוחבין. ואפי׳ למ״ד מגילה מגילה ניתנה כיון דאידבק אידבק: אף היא. הילני המלכה במסכת יומא (ד' או.): פרשת סוטה. לכתוב משם פרשיות לסוטות הבאות: באל"ף בי"ת. כלומר ראשי התיבות: כשהות כותב. כהן הכותב פרשת סוטה: כמה שכסוב. לפי הסימנים היה מבין וכותב: אם שכב. כלומר ואת כי שטית וגו': בסירוגין. תחילת המקרא היה כתוב תיבה שלימה ולבקוף רחשי תיבות: עד ויהי ביום השמיני. שהוא גמר לווי הקרבנות: או אמרסי. כך אמר דוד או אמרמי כשערערו עלי שאול ודואג לפוסלני מלבא בקהל והועד בבית המדרש עמוני ולא עמונית כדאמרינו ביבמות (דף עו.): הנה באתי. עכשיו באתי לכלל: כתוב עלי. מאז ניתנה התורה הוזכרתי בה ואת שתי בנותיך הנמלאות (בראשית יט) בזכות דוד שעתיד לנאת מרות המואביה ונעמה העמונית אמו של רחבעם כתיב הכא הנמלאות וכתיב התם (תהלים פט) מלאתי דוד עבדי. אלמא מגילה איקרי משום דמתחילה נכתבה מגילת בראשית והדר מגילת נה והדר מגילת אברהם והיינו דקאמר במגילת אברהם כתוב עלי: התומה. גמורה ומסויימת ושלימה: א"ג לכדרבי לוי.

איקראי מגילה אותן ח' פרשיות

שהוצרכו ליום נאמרו ונכתבו ונמסרו

כתיב אלא דבתר הכי כתיב ואת כי שטית ב: תורה חתומה ניתנה. ג'תימה דכתיב (שמות כד) ויקח ספר הברית ויקרא באזני העם

בחומשין בבית הכנסת 9 משום כבוד צבור

אפטרתא אסור למקרי ביה בשבת מאי

מעמא דלא ניתן ליכתב מר בר רב אשי

ליכתב אלא ייכיון דלא אפשר יעת לעשות

לָה׳ הפרוְ תורתך ה״נ כיון דלא אפשר עת

לעשות לה' הפרו תורתך בעא מיניה אביי מרבה יימהו לכתוב מגילה לתינוק להתלמר

חתומה ניתנה שלא נכתבה עד לבסוף אלא שעל הסדר נכתבה הדיש מי קוראין לא הוה בידיה אתא ושייליה פרשיות שנאמרו תחילה לפני אותם לרבי יצחק נפחא א"ל "אחריהן קוראין ת"ח הכתובים לפניהם ולא נכתבה עד הממונין פרנסים על הצבור ואחריהן ת"ח שנאמר לו אותה שכתובה לפניה הראויין למנותם פרנסים על הציבור וכותב זאת אחריה ועל זה מייתי ואחריהן בני ת"ח שאבותיהן ממונים פרנסים מדרבי לוי שאותם לא נאמרו על על הצבור ואחריהן ראשי כנסיות וכל אדם הסדר והיה יכול להוכיח זה מכמה שלחו ליה בני גליל לר' חלבו מהו לקרות מקראות דאין מוקדם ומאוחר בתורה אלא הואיל ומשכח דרבי לוי מייתי בחומשים בבהכ"ג בציבור לא הוה בידיה לה ור"ת גרים א"ר לוי מילתא באפי אתא שייליה לר' יצחק נפחא לא הוה בידיה נפשה ז: פרשת שמאים. פי׳ אתא שאיל בי מדרשא ופשמוה מהא דא"ר בקונטרס ויהי אנשים וקשה שמואל בר נחמני א"ר יוחנן פ ס"ת שחסר לפירושו דאמר בפ"ק דפסחים (דף ו.) יריעה אחת אין קורין בו ולא היא התם שואלים בהלכות פסח קודם הפסח מחסר במילתיה הכא לא מחסר במילתיה ל׳ יום שהרי נביא עומד בפסח ראשון רבה ורב יוסף דאמרי תרוייהו יאין קוראין ומזהיר על פסח שני חולפ״ז איכא חדש וחני כיון שנאמר בראש חדש ניסן ט ועוד דלא יתכן לרבי יוסי ורבה ורב יוסף דאמרי תרוייהו האי ספר (6) הגלילי דאמר כם נושאי ארונו של יוסף היו ולרבי ילחק דאמר למת מלוה נטמאו וחל שביעי שלהם בערב פסח אמר למלמולי נמי אסור מ"מ דהא לא חזי ונראה דפרשת טמאים היינו פרשת למיקרי ביה ולא היא שרי למלמולי ושרי וינזרו (ויקרא כב) דכתיב ביה טומאת למיקרי ביה סדר' יוחנן ור"ש בן לקיש מעייני בספרא דאגדתא בשבתא והא לא ניתן

שרץ ונבילה' וכל הלריך לטומאת מקדש וקדשיו 'א ים': ופרשת אחרי מות. נכראשית רבה מי איכא פלוגתא גבי אחר הדברים האלה היה דבר ה' אל אברם (בראשית טו) דאיכא למ"ד אחר סמוך ואחרי מופלג ואיכא למ"ד איפכא וקשה מאחרי מות דבו

פסקי רי"ד

מי קורא לא הוה בידיה אתא ישייליה לר׳ יצחק נפחא א״ל פרנסים על הצבור ואחריהן ת״ח הראויין לימנות פרנסים על הצבור כדאמרי׳ בפרק (כל כתבי) [ואלו קשרין, שבת קיד.] הקדש איזהו ת״ח שראוי למנותו פרנס על הצבור כל ששואלין אותו הלכה ואומרה (ואחריהז ת״ח הצבור) ואחריהן ראשי כנסיות וכל אדם: שלחו ליה לקרות בחומשין בב״ה פיי כל ספר וספר כתוב לעצמו יוסף דאמרי תרוייהו אין . קורין בחומשין בב״ה מפני ייין ביייטן בביייטף כבוד הצבור: רבה ורב יוסף דאמרי תרוייהו האי ספר אפטרחא אחור למקרא ריה שאין כותבים אלא כל הנביאים ביחד ולא מגילה ההפטרות. מר בר רב אשי אמר אפילו לטלטולה נמי ביה ולא היא שרי למיקרי ביה ושרי לטלטולי דר׳ יוחנז בשבתא והא לא ניתן ליכתב . דדברים שבע"פ אי אתה רשאי לכותבן בספר אלא כיון דלא אפשר עת לעשות . לה' הפרו תורתך שהתורה תורה שבע״פ תשתכח לגמרי הילכד מותר להפר ד"ת מפני דלא אפשר עת לעשות לה׳

ופרשת

בה תיבעי למאן דאמר תורה מגילה מגילה ביום היה ושמא נאמר אחר כל ניתנה תיבעי למאן דאמר תורה חתומה ניתנה תיבעי למ"ד תורה מגילה מגילה הפרשיות לכך חשיב מופלג: אממוהי ניתנה כיון דמגילה מגילה ניתנה כותבין או דילמא כיון דאידבק אידבק תיבעי למ"ד תורה חתומה ניתנה כיון דחתומה ניתנה אין כותבין או דילמא כיון דלא אפשר כתבינן 9 א"ל יאין כותבין ומה מעם סלפי שאין כותבין איתיביה סאף היא עשתה מבלא של זהב שפרשת סוטה כתובה עליה "א"ר שמעון בן לקיש משום ר' ינאי באל"ף בי"ת איתיביה כשהוא כותב רואה וכותב מה שכתוב במבלא אימא כמה שכתוב במבלא איתיביה כשהוא כותב רואה במבלא וכותב מה שכתוב במבלא מה הוא כתוב במבלא 2אם שכב אם לא שכבי הכא במאי עסקינן רבסירוגין כתנאי שאין כותבין מגילה לתינוק להתלמד בה ואם דעתו להשלים מותר ר' יהודה אומר בבראשית עד דור המבול בתורת כהנים עד ויהי ביום השמיני א"ר יוחנן משום רבי בנאה תורה מגילה מגילה ניתנה שנא' יאז אמרתי הנה באתי במגילת ספר כתוב עלי ר"ש בן לקיש אומר תורה חתומה ניתנה שנאמר ילקוח את ספר התורה יהואת ואידך נמי הכתיב לקוח ההוא לבתר דאידבק ואידך גמי הכתיב במגילת ספר כתוב עלי ההוא דכל התורה כולה איקרי מגילה דכתיב יואמר אלי מה אתה רואה ואומר אני רואה מגילה עפה אי נמי לכדרבי לוי דאמר רבי לוי שמנה פרשיות נאמרו ביום שהוקם בו המשכן אלו הן פרשת כהנים ופרשת לוים ופרשת ממאים ופרשת שילוח ממאים ופרשת אחרי מות

בו ביום ונכתבה כל אחת במגילה לבדה לפי שמובדלות ורחוקות זו מזו הלכך קרי לשאר נמי מגילה משום דכשחזר והשלימה הולרך לכתוב מבראשית עד פרשת כהנים לבד ודילג פרשת כהנים הכתובה כבר וכתב מפרשת כהנים עד פרשת שילוח טמאים וכן כולם: **פרשת כהנים.** אמור אל הכהנים^{יים} שהלכות כהנים כחובות בה לא יטמא לא יקח מום בו לא יגש ומפני שבו ביום הוזקק לעבודה הולרכה קדושתן להודיעם: פרשת לוים. קח (נא) את הלוים דבהעלותך" שבה הלכות לוים. וי"א ואל הלוים חדברים ואינו כן כי מה עניינם אצל הקמת המשכן מעשר ראשון לא נהג עד סוף חמשים וארבע שנהיש ועוד פרשת מעשר מיקריא: פרשת לוים. הולרכה לבו ביום שנוקקן לשיר: פרשת עמאים. ויהי אנשים וגו^{ים} משום הלכות הפסח והמשכן הוקם באחד בניסן והוזהרה להם פרשת שילוח טמאים וישלחו מן המחנהים שבו ביום הוקבעו שלש מחנות מחנה שכינה ומחנה לויה ומחנה ישראל והוחקקו להשתלח ומתוך כך הוחקקו טמאים לישאל הואיל ולריכין שילוח ולא יוכלו ליכנס למשכן היאך יעשו פסחיהם ולרבי לוי יכולים היו ליטהר עד ט"ו ולא מקקו לפסח שני אלא א"כ לא יטהרו: **ופרשה שילוה טמאים.** וישלחו מן המחנה^{כם} שבאותו היום הוקבעו המחנות וכשנגללים הפרוכת בכל סילוק מסעות הותרו זבין ומצורעים ליכנס לשס^{בג}: ופרשת אחרי מוח. אע״פ שהיא של יום הכפורים בו ביום נאמרה כדכתיב אחרי מוח כדי ומפני שמחו בני אחרן בשביל ביאה שלא לצורך נאמרה אותה אזהרה לאהרן אל יבא בכל עת:

הפרו תורתך שאין כל צבור וצבור יכולין ליכתוב כל הנביאים הילכך מותר ללקט כל ההפטרות ולכתבן בספר א': בעא מיניה אביי מרבה מהו לכתוב מגילה לתינוק להתלמד בה א"ל אין כותבין ומיתוקמא כתנאי וי"ל דגם זה עת לעשות לה' וכותבין: דרש רב יהודה בר נחמני מתורגמניה דר"ל כתוב א' אומר כי על פי הדברים האלה וכתוב א' אומר כתב לך הדברים האלה הא כיצד אמר הקב"ה למשה דברים שבכתב אי אתה רשאי לאומרן על פה על פה אי אתה רשאי לאומרן בכתב דבי ר' ישמעאל תנא כתוב לך את הדברים האלה אלה אתה כותב ואי אתה כותב הלכות פי אבל משום עת לעשות לה' התירו חכמים לכתוב ובזה סמך ר' שכתב המשנה ואחריו . כתבו הברייתות ורבינא ורב אשי כתבו התלמוד וכן כל חכמי הדורות כותבין פירושיהן: